

In dankbare herinnering aan

Theo ten Vaarwerk

weduwnaar van C. Olminkhof

Hij werd geboren op 12 april 1909 te Haaksbergen. Na een langdurig ziekteverloop is hij op 27 augustus 1993 te Enschede overleden. Op 1 september hebben wij tijdens een Eucharistieviering in de St. Pancratiuskerk te Haaksbergen van hem afscheid genomen. Daarna hebben we zijn lichaam aan het vuur prijsgegeven en zijn as verstrooid bij het crematorium 'Enschede' te Usselo.

Vader, laatst levende van een gezin van 7 kinderen, groeide op in de moeilijke crisisjaren van de Eerste Wereldoorlog. Meer dan eens herinnerde hij ons aan de honger die hij toen heeft geleden, terwijl z'n vader werkzaam was bij een voedselopslagplaats waar geen distributie plaatsvond. Die ervaring van onrechtvaardigheid en onderdrukking heeft hem nimmer losgelaten.

Op 18-jarige leeftijd begon hij met een winkel in kruidenierswaren. Bestellingen opnemen en het bezorgen er van per bakfiets door weer en wind tot in Buurse toe; een energieke en levenslustige jongeman; wie kende Theo niet?
In de jaren van de Tweede Wereldoorlog leerde hij zijn vrouw Cato kennen. Op "D-day", 6 juni 1944,

trouwden zij; de vaste overtuiging van een goede toekomst was er. Vijf kinderen kregen zij, maar het waren geen gemakkelijke jaren. Naast de zorg voor de opvoeding van de kinderen was er ook de zorg voor meerdere inwonende familieleden. En bewogen als hij was, verleende hij veel krediet aan financieel zwakke gezinnen.

Een drama voltrok zich echter op 11 december 1960, toen zijn vrouw, onze moeder, overleed. Zonder deze steun-en-toeverlaat kon hij in alle opzichten niet verder; hoe moest hij zijn nog jonge kinderen vanuit een dergelijke situatie begeleiden naar volwassenheid? Het gezin stond op springen. Overeenkomstig de wens van zijn vrouw heeft hij toch zijn gezin bij elkaar kunnen houden en ook andere kwesties heeft hij het hoofd kunnen bieden. Na verkoop van zijn winkel/woonhuis kon hij het kalmer aan gaan doen, genieten van zijn moes- en bloementuin en van zijn favoriete sport biljarten. Maar het meest genoot hij als zijn kleinkinderen op bezoek kwamen.

Hoewel hem een ernstige hersenbloeding trof, is hij hiervan mede door zijn oersterke hart wonderbaarlijk van hersteld. Helaas ging toen zijn loopvermogen steeds meer achteruit, de belasting om vooruit te komen werd evenredig zwaarder, z'n hart zwakker. En hij wilde nog zoveel.

Vele doktersbehandelingen volgden om optimaal van het leven te kunnen blijven genieten. Dat leven stelde hij bijzonder op prijs. In de praktijk ging het evenwel niet altijd zoals hij verwachtte of had ge-

hoopt; zijn ongenoegen mopperde hij dan uit. Maar met een grapje gaf hij tegelijkertijd zijn werkelijke humeur aan: hij had een vriendelijk, zachtaardig karakter. Daarnaast had hij altijd begrip voor ieders situatie en dat stemde hem tot mildheid in zijn oordeel.

Ten einde toe bleef hij -ook in het ziekenhuis- uitzien naar het leven; niet naar de hoeveelheid dagen die hij nog zou hebben, maar veeleer naar de kwaliteit van de dag zelf. Daarom wenste hij in het woon- en zorgcentrum "het Saalmerink" zijn allerlaatste dagen door te brengen: het was immers zijn thuis. Met open armen werd hij daar verwacht, maar helaas heeft dat niet meer zo mogen zijn. Kort voor zijn overlijden, vol bewustzijn en vertrouwend op een beter uitzicht op een rechtvaardige wereld zonder onderdrukking, zei hij: "Het is goed zo".

Wij zijn dankbaar voor al datgene wat vader voor ons heeft betekend.

U zijn wij dankbaar voor uw belangstelling bij het overlijden van onze lieve vader.

